

[Svend Auken]

og efter politisk-økonomisk udvalgs møde sagde statsministeren, at den kritiske grænse var 15 mia kr. Kritisk grænse for hvad? For ingenting. Nu siger regeringen, at det er 16 mia kr., selv om der ikke er en kinamands chance for, at vi kommer under 18 mia kr. i år, hvad nationalbankdirektøren også har givet udtryk for. Det er på knap 12 mia kr. efter 7 måneder, og vi ved alle, at det sidste kvartal i et år er det dyreste, alt andet lige. Der er ingen chance for, at vi kommer under 18 mia kr., men regeringen sidder med hænderne i skødet og håber, som en hovedperson i »David Copperfield«, at noget vil vise sig. Det stigende forbrug hos den bedst stillede halvdel af befolkningen, der alene udgør over 60 pct. af forværringen på betalingsbalancen, vil man ikke gribe ind over for for ikke at svække kernevælgernes nye optimisme med gammeldags kendsgerninger.

Arbejdstidsnedsættelsen er man direkte negativ over for, selv om det af mange, også af regeringens egne eksperter, er blevet påvist, at netop i en situation med problemer med betalingsbalancen er det klogt at bytte forbrug med nedsat arbejdstid fremfor det, der bliver konsekvensen af regeringens passive politik på dette område, at vi til foråret kommer til at bytte forbrug med øgede afgifter og øgede nedskæringer.

Danmark har det højeste realrenteniveau i den vestlige verden. Vi har et renteniveau på 15 pct. og en inflation over gennemsnittet på 7 pct., og den glædelige vækst i byggeri og nyinvesteringer er jo desværre nu ved at tage af. Eksporten har nok udviklet sig positivt på grund af den forbedrede konkurrenceevne, men desværre er det mest sket for traditionelle produkter på de traditionelle markeder.

Energiforbruget er stærkt stigende, og i den situation skærer man direkte ned på bevillingerne til vedvarende energi.

Hvis Danmark er et økonomisk mirakel, så er det det underligste under, der nogen sinde er set.

Socialdemokratiet er enig med regeringen på to punkter. Vi er enige i, at det er nødvendigt at holde igen med de offentlige udgifter og at prioritere både statens, amternes og kommunernes udgifter, og vi er også enige, når det gælder tilbageholdenhed med lønudviklingen. Vi tror, at de to ting er nødvendige, hvis problemerne med balanceunderskud og arbejdsløshed skal klares.

Men så hører enigheden os imellem også op. I programmet »Den solidariske vej« fra august 1983, som vil være retningsgivende for den socialdemokratiske indsats i folketinget i de kommende år, nævner vi fem hovedområder, som regeringen alle lader ligge, men som er vigtige.

Det første er den sociale genopretning i forhold til dagpengemodtagere, i forhold til karensdag og i forhold til bistandsloven.

Det andet er investeringer i ny teknik og ikke bare nye maskiner og nye anlæg, men også i menneskers uddannelse. Vi ser det ikke som statsministeren sådan, at det bare er mennesket, der skal tilpasse sig den tekniske udvikling. Vi ser tværtimod mennesket som målet. Vi ønsker, at mennesket skal være på højde med mulighederne i den nye teknik og være herre over dens udnyttelse, og derfor er det så nødvendigt at sætte ind på dette område. Vi ønsker en teknologivurdering. Vi ønsker uddannelse i bredden. Derfor har vi bl.a. fremlagt vore forslag om betalt frihed til uddannelse og om en ungdomsgaranti.

Det tredje punkt er en skattereform. Som jeg sagde før, siger regeringen slet ikke noget om, hvordan denne skattereform skal gennemføres i praksis. Vi har længe haft et klart formuleret forslag, som betyder, at skatteprocenten og fradragprocenten for alle almindelige indkomster bliver ens, og at indtægter over 180.000 kr. belastes med en tillægsskat på bruttoindkomstgrundlaget. Det vil give en lettelse for familier med børn og for skatteydere med almindelige fradrag. Til gengæld rammes høje indtægter med store fradrag, men det er vel også meningen.

Det fjerde punkt er en indkomstpoltik for alle. Jeg sagde før, at vi er enige om nødvendigheden af en tilbageholdende lønudvikling. Vi kan diskutere, hvad der er den rigtige procent, men det er jo først og fremmest en drøftelse, der skal føres på arbejdsmarkedet.

Når vi taler om indkomstpoltik, taler vi imidlertid ikke kun om lønmodtagerne, men om alle grupper, og vi taler om, at samfundet til gengæld for en sådan positiv holdning fra lønmodtagernes side til et indkomstopgør skal stille flere initiativer på skatteområdet i udsigt: en bedre fordeling af de sociale byrder gennem en skattereform, andel i det overskud, der er et resultat af fælles anstrengelser, og at andre indkomstgrupper skal med i en sådan retfærdig indkomstpoltik.